

Τώρα θέλω να ζήσω, μονολόγησε ο κουμπάρος μου ο Χρήστος, άνεργος εμποροϋπάλληλος εδώ κι ενάμιση χρόνο, καθώς μετρούσε τη στάθμη του πετρελαίου στο ντεπόζιτο του σπιτιού του. Δέκα πόντοι ακόμα και μετά τέλος. Θα βλέπει τηλεόραση τυλιγμένος με την κουβέρτα του, μέχρι να φτιάξει ο κωλόκαιρος.

Τώρα θέλω να ζήσω, ψιθύρισε κι ο Μανούσος, ο καρκινοπαθής γείτονας μου, συνταξιούχος των εννιακοσίων ευρώ, χώρια οι καινούριες και οι επόμενες περικοπές, με την τηλεόραση στη διαπασών γιατί είναι και κουφός, αλλά ενδόμυχα αμφιβάλλει αν η αγωγή χημειοθεραπείας του, χίλια ευρώ η κάθε ένεση, θα είναι διαθέσιμη στο φαρμακείο του νοσοκομείου την επόμενη εβδομάδα, κατά που είναι προγραμματισμένος.

Τώρα θέλω να ζήσω, είπε κι ο Γιάννης, τριανταπεντάρης, άλλος γείτονας αυτός, με άριστα στο πτυχίο από το τμήμα προγραμματιστών του Πολυτεχνείου της Πάτρας και μεταπτυχιακές σπουδές σε κάποια μακρινή χώρα του βορρά. Με το μηχανάκι του αλωνίζει τα Χανιά και μοιράζει πίτσες. Μικρό και μαύρο το μεροκάματο, ας είναι καλά τα κέρματα που μου αφήνουν από τα ρέστα οι πελάτες και συμπληρώνω, μου εξήγησε χαμηλώνοντας τον ήχο στην τηλεόρασή του.

Τώρα θέλω να ζήσω, μουρμούρισε κι η φιλενάδα μου η Μάρω, δασκάλα με κουτσουρεμένο το μισθό, τόσο κουτσουρεμένο που έχει καταντήσει πια χαρτζηλικι, με δύο παιδιά, τον Άρη και τη Νεφέλη κι οικοδόμο σύζυγο και πτυχιούχο φυσικομαθηματικής, το Μπάμπη, που έχει να κάνει μεροκάματο από το καλοκαίρι και κάθεσαι από το πρωί μέχρι το βράδυ μπροστά στην τηλεόραση. Ρωτάει η Νεφέλη τον Άρη, που είναι μεγαλύτερος και καταλαβαίνει τα πράγματα καλύτερα, γιατί δεν τον αφήνει πια η μαμά να πηγαίνει στο μάθημα αγγλικών, Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή, έξι με επτά. Ο Άρης την κοιτάζει με τα μεγάλα μαύρα

μάτια του και της λέει, ψέματα, ότι δεν του άρεσαν τα αγγλικά.

Τώρα θέλω να ζήσω, μούγκρισε κι ο μπάρμπα-Δημήτρης, ο συγχωριανός μου, που πούλησε το λάδι της χρονιάς στα 1,85 κι αισθάνεται και τυχερός, βουτηγμένος στα χρέη. Είναι μεγάλη η απόσταση από “το χωράφι στο ράφι”, μπάρμπα. Και την κάνουν ακόμα μεγαλύτερη οι κερδοσκόποι των δικτύων διανομής, “που μαζί μας στηρίζουν την κοινωνία και την οικονομία μας”, που λειτουργούν κάτω από τη μύτη των άβουλων, διαλυμένων ή συνόχων ελεγκτικών μηχανισμών, του είπα, μα με στραβοκοίταξε γιατί δεν με κατάλαβε τι ήθελα να του πω. Ίσως και να μη με πρόσεξε γιατί είχε το ένα αυτί γυρισμένο στην τηλεόραση.

Τώρα θέλω να ζήσω, μου εκμυστηρεύτηκε σήμερα το πρωί κι ο Φαρίκ από την Ισλαμαμπάντ του Πακιστάν, την ώρα που μου έδειχνε την πιαμάτσια του με τις πειρατικές ταινίες. Γιατί δε γυρνάς στην πατρίδα σου, ρε Φαρίκ, αντί να κάθεται και να ανέχεσαι τον κερατά τον ιδιοκτήτη του ερειπίου που σου νοικιάζει για σπίτι? Που σε βάζει να πληρώνεις εσύ το χαράτσι του λογαριασμού της ΔΕΗ γιατί δεν έχεις τηλεόραση ούτε πολυκαταλαβαίνεις ελληνικά κι έτσι δεν έμαθες ότι το χαράτσι ήτανε στο δικό του μερδικό? Που σ’ έδειρε προχθές το αφεντικό, γιατί έχασες μερικά δισκάκια στο δρόμο όταν σε πήρε στο κυνήγι εκείνος ο μαγαζάτορας –όλο νεύρα κι αυτός γιατί τον άλλο μήνα το κλείνει και βγαίνει στην ανεργία? “Σέιμ-σέιμ”, μου απάντησε σιβυλλικά ο Φαρίκ, χαρίζοντας μου ένα πλατύ χαμόγελο, πριν πάρει το δρόμο του.

Τώρα Ζήσε!

Έτσι έγραφε το γκράφιτι στο κατειλημμένο κτίριο της αντιπεριφέρειας Χανίων. Πέντε-δέκα άνθρωποι μέσα στο κτίριο της Νομαρχίας κι άλλοι μερικοί διερχόμενοι.

Ο Χρήστος, ο Μανούσος, ο Γιάννης, η Μάρω με τον Μπάμπη, ο μπαρμπα-Δημήτρης, δε θα περάσουν ποτέ από την κατάληψη της αντιπεριφέρειας. Περιμένουν, λένε, τις εκλογές για να μιλήσουν. Τώρα θα ακούνε στην τηλεόραση τον αντιπεριφερειάρχη να τους λέει ότι τα έργα καθυστερούν, η ανάπτυξη καθυστερεί γιατί δεν μπορεί να μπει στο γραφείο του να (μας) δουλέψει. Τηλεθεατές της ζωής τους, ο Χρήστος, ο Μανούσος, ο Γιάννης, η Μάρω με τον Μπάμπη, κι ο μπαρμπα-Δημήτρης. Για τον Φαρίκ, τι να πει κανείς, ούτε έχει τηλεόραση ούτε πολυκαταλαβαίνει ελληνικά...

Ishkandar

<http://my-pillow-book.blogspot.com>